

P

ani Betka Brdková sedela v hojdacom kresle a raňajkovala. Vypila štyri šálky kávy, zjedla tri žemle s maslom a medom, dve vajčka na mäkko, krajec čierneho chleba so šunkou a syrom a krajec bieleho chleba s husacou pečeňovou paštétou. A keďže sú hojdacie kreslá na hojdanie, tak sa pani Brdková počas jedenia a pitia hojdala a urobila si na svojom belasom župane hnedé fľaky od kávy a žlté fľaky od vajčiek. Okrem toho jej do výstrihu na župane napadalo veľa omrvínok z chleba a žemlí.

Pani Brdková sa postavila a skákala na jednej nohe po obývačke až dovtedy, kým zo župana nepovypadávali všetky omrvinky. Potom si oblízala prsty polepené od medu a povedala si: „Milé dieťa, teraz sa umyješ, slušne sa oblečieš a pustíš sa do práce, ale rýchlo!“

Keď sa pani Brdková rozprávala sama so sebou, vždy sa oslovovala „Milé dieťa“.

Kedysi, keď bola pani Brdková ešte naozaj dieťa, mama jej hovorievala: „Milé dieťa, urob si úlohy, milé dieťa, utri riad, milé dieťa, buď ticho!“

A neskôr, keď už pani Brdková nebola dieťa, hovorieval jej manžel, pán Brdtko: „Milé dieťa, uvar obed, milé dieťa, priši mi gombík na nohaviciach, milé dieťa, umy podlahu!“ Pani Brdková bola zvyknutá plniť úlohy a rozkazy len vtedy, keď jej niekto povedal „milé dieťa“. Jej mama už dávno umrela a pán Brdtko sa už dávno

odšťahoval; dôvod, prečo to urobil, nemusí nikoho zaujímať, to je súkromná záležitosť. Pani Brdková teda určite nemala nikoho, kto by jej hovoril „milé dieťa“.

Pani Brdková išla do kúpeľne. Mala chuť na príjemný, horúci kúpeľ. Vo vani, žiaľ, plávali zlaté rybky. Sedem zlatých rybiek bolo malých a štyri zlaté rybky boli veľké, pani Brdková ich včera vybrala z akvária a dala do vane, pretože si myslela, že rybky potrebujú zmeniť vodu. Každý človek, hovorila si pani Brdková, každý človek chodí na dovolenku a cestuje. Len chúdoťatá zlaté rybky plávajú celý rok dookola v sklenenej nádobe.

Pani Brdková si povedala, že sa uspokojí aj s príjemnou, teplou sprchou. (V kúpeľni mala samostatný sprchovací kút.) Posuvné dvere na sprchovacom kúte boli, žiaľ, zaseknuté. Vlastne neboli zaseknuté, otvoríť sa nedali preto, lebo pani Brdková natiahla šnúru na bielizeň krížom od okna k sprchovaciemu kútu, aby na nej vysušila džínsy a bavlnené pulóvre. A v umývadle boli džínsy a pulóvre, ktoré ešte nevyprala.

„Musíš sa teda vyčistiť chemicky, milé dieťa,“ povedala svojmu obrazu v zrkadle, doniesla chumáč vaty a veľkú fľašu zo skrine v kúpeľni. Z veľkej fľaše vyliala na chumáč vaty ružovú vodu a potom si tým chumáčom vaty poriadne vydrhla tvár. Chumáč vaty hral všetkými farbami. Bol ružový od mejkapu, červený od rúžu, čierny od maskary, hnedý od ceruzky na obočie, zelený od očných tieňov a tmavomodrý od ceruzky na oči.

„To je nádhera!“ povedala pani Brdková chumáču vaty a hodila ho presne vedľa odpadkového koša pod umývadlom. Potom

zo skrinky v kúpeľni vybrala kadejaké tuby a fľaštičky a tvár si znova namaľovala na ružovo, červeno, čierno, hnedo, zeleno a tmavomodro. Pri tom zistila, že maskara je takmer prázdna. Na stenu kúpeľne obloženú bielymi obkladačkami preto rúžom napísala:

KÚP MASKARU!!!!

Potom vzala špongiu a z obkladačiek zotrela nápis KÚP TOALETNÝ PAPIER, ktorý bol tiež napísaný rúžom, pretože toaletný papier už kúpila. Skôr než pani Brdková vyšla z kúpeľne, pozrela sa do zrkadla nad umývadlom, lebo chcela vedieť, či vyzerá mlado alebo staro. Mávala totiž mladé a staré dni. Dnes mala pani Brdková mladý deň. So svojou tvárou bola spokojná. „Urobila som všetko preto, aby som vyzerala čo najmladšie a čo najkrajšie,“ zamrmlala uznanlivo. Všetky vrásky okolo očí a úst boli zakryté ružovým mejkapom.

Pani Brdková nikomu nepovedala, koľko má rokov, a preto to ani nikto nevedel. Každý jej odhadoval iný vek.

Keď pani Brdkovú spomínala jej suseda, staručká pani Meierová, hovorievala „mladá pani Brdková“.

Miško, vnuk staručkej pani Meierovej, hovorieval „stará pani Brdková“.

Pán Egon, ktorý predával v lekární prášky, čapíky a maste a ktorý mal z toľkého čítania receptov na čele dve vrásky, hovorieval: „Pani Brdková je žena v najlepších rokoch!“

Aj pán Egon bol muž v najlepších rokoch. Mal päťdesiatpäť rokov. A dva razy do týždňa sa stretával s pani Brdkovou. Raz

do týždňa navštevoval on ju, raz do týždňa navštevovala ona jeho. Chodievali do kina, do divadla a potom jesť, piť víno a do kaviarne. Dva razy do týždňa oslovoval pán Egon pani Brdkovú „Betuška“ a pani Brdková oslovovala pána Egona „Egonko“. Ale keď sa v ostatné dni vídali na ulici alebo keď pani Brdková kupovala v lekární sirup proti kašľu, oslovovala ho „pán magister“ a on ju oslovoval „milostivá pani“. Inak sa v ostatné dni nerozprávali.

Mimochodom, stretávali sa v sobotu a v utorok.

Keď sa pani Brdková poriadne poobzerala v zrkadle, vrátila sa do obývačky. Znova sa posadila do hojdacieho kresla, zapálila si cigaru a rozmýšľala, či má teraz začať pracovať, ísť nakúpiť alebo sa radšej vrátiť do postele. Len čo sa rozhodla pre posteľ, niekto zazvonil pri vchodových dverách. Ten niekto zvonil veľmi hlasno a dlho. Pani Brdková trhlo. Takto zvonila len poštári a hasiči.

Pani Brdková položila cigaru na podšálku s kvetinkovým vzorom a išla ku vchodovým dverám. Dúfala, že tak hlasno a dlho zvoní poštár, ktorý jej nesie peniaze. Pani Brdková vždy čakala, že jej poštár prinesie peniaze a sem-tam ich naozaj priniesol.

Tisíc, dvetisíc alebo dokonca päťtisíc. Podľa toho, aký veľký bol koberec, ktorý pani Brdková predala.

V platobnom príkaze potom stálo:

FIRMA BRDKOVÁ A SPOL.
RUČNÉ TKANIE A VIAZANIE KOBERCOV

Firma Brdková a spol. bola vlastne iba pani Betka Brdková. „a spol.“ si vymyslela len preto, aby jej vizitka vyzerala luxusnejšie a solídnejšie.

Pani Brdková viazala tie najkrajšie a najpestrejšie koberce v celom meste. Obchodníci s kobercami a nábytkom, ktorí jej koberce predávali, svojim zákazníkom vravievali: „Pani Brdková je umelkyňa. Skutočná umelkyňa! Jej koberce sú malé umelecké diela. Preto sú také drahé!“

(Obchodníci s kobercami a nábytkom totiž žiadali od zákazníkov trojnásobne viac peňazí, ako platili pani Brdkovej; preto boli tie koberce také drahé.)

Ten, kto pred vchodovými dverami dlho a nahlas zvonil, nebol poštár, ale kuriér. Celý zadychčaný si utrel pot z čela. „Je to strašne ťažké,“ povedal a ukázal na veľký balík zabalený v bielom papieri. „Má to najmenej dvadsať kí!“ Potom kuriér odvliekol balík cez chodbu do kuchyne, pani Brdková podpísala potvrdenie o prevzatí zásielky a dala kuriérovi prepitné. Kuriér povedal: „Dovidenia“, aj pani Brdková povedala: „Dovidenia“ a odprevadila kuriéra ku vchodovým dverám.

Potom si vzala z obývačky cigaru a sadla si na kuchynskú stoličku pred veľký biely balík. Siahla si do vlasov odfarbených na blond, nechtami nalakovanými na belaso si prešla po silno nalakovaných pramienkoch vlasov a premýšľala.

Vlna, rozmýšľala, vlna to určite nie je! Vlna nie je taká ťažká. Taký veľký balík vlny, premýšľala, váži najviac päť alebo šesť kí.